

indrømmes alle Læger paa Færøerne, som der nu kun er tillagt Landchirurgen, saa henhører dette under en Lov for Kongeriget. Forøvrigt er det en aldeles ligegyldig Sag, om den nævnte Forordning angaaende Lægernes Lønning udvides til Færøerne eller ikke. Den vedkommer egentlig slet ikke Færøerne, og Marsagen, hvorfor den optoges i Loven, var alene den, at Landchirurgen ved samme havde faaet en vis Ret, men en Ret, som han først nyder, naar han senere ansættes som Districtslæge i Danmark, og altsaa maa han søge sin Ret i den Henseende i Loven for Danmark. Udvidelsen af Forordningen af 27de Januar 1847 vilde være usfadelig, men den behøves slet ikke.

Den ærede Rigsdagsmand beklagede endvidere den „Skjodesløshed“, hvormed der tidligere efter hans Mening var skeet Udvidelse af Anordninger til Færøerne, og meente, at der var en Masse af Anordninger, som ikke kunde anvendes der, og som derfor ikke sammesteds burde være thinglæste. Heraf var der efter hans Mening opstaaet en Uvished med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke af de udfomne Anordninger der maatte ansees gjældende sammesteds, og hvilke ikke, og i Forbindelse hermed udtalte han, idet han henviste til de Forhandlinger, der have fundet Sted i den anden Afdeling af Rigsdagen, det Dnsse, at der maatte blive foranstaltet en Samling af alle ældre Anordninger, som ansees gjældende for Færøerne. Med Hensyn til disse Dittringer skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. For det Første skal jeg bemærke, at det ingenlunde vilde være et Beviis paa „Skjodesløshed“, om der ogsaa findes thinglæst paa Færøerne en Mængde Anordninger, som ikke ligesom frem kunne finde Anvendelse der. Grundlaget for den første Ret er Christian den Vtes norske Lov, hvoraf følger, at denne Lov, suppleret eller forandret af senere Love og Anordninger, i Regelen maa ansees gjældende for Færøerne, forsaavidt de locale Forhold ikke medføre en Undtagelse. Det er dernæst en almindelig Regel, at alle de Love som udfomne for Lovgivningens hele Territorium, thinglæstes overalt paa dette, uagtet de maatte angaa kun en enkelt Deel. Saaledes blive de Love,

der særligt angaae Kjøbenhavn eller Kjøbstæderne i det Hele, thinglæste overalt i Kongeriget. Tidligere gaves der foruden for Færøerne ogsaa en heel Deel særegne Anordninger for Finmarken, men denne Omstændighed forhindrede ingenlunde, at jo alle de norske Anordninger thinglæstes ogsaa i Finmarken, uagtet de der ikke kunde finde nogen Anvendelse. Det kan derfor ikke forundre, at norske Anordninger ere thinglæste paa Færøerne, uagtet de ikke ligesom kunne finde nogen Anvendelse der. Forøvrigt vil jeg gjerne troe, at man ikke tidligere har fulgt nogen vis bestemt Regel med Hensyn til hvilke Love der skulde thinglæses og hvilke ikke; jeg har i saa Henseende søgt Oplysning i Arkiverne, men hidtil ikke kunnet finde nogen saadan. Efter hvad saavel den ærede Rigsdagsmand har anført, som efter hvad der er yttret paa et andet Sted, maa jeg, hvad der ogsaa i og for sig er rimeligt, antage, at der senere kunde være Tvivl om, hvorvidt en vis Anordning er gjældende paa Færøerne eller ikke; og det kunde derfor synes hensigtsmæssigt at samle alle de for Færøerne gjældende Anordninger. Jeg antager imidlertid, at dette Arbejde vilde være meget vanskeligt og neppe vilde lede til Maalet. Der vilde nemlig for det Første opstaae Spørgsmaalet om, hvilke Anordninger der skulde optages i en saadan Samling, og den herom opstaaede Tvivl vilde ikke kunne bortfalde med Hensyn til allerede stiftede Retsforhold, da den nye Lov ikke kunde have tilbagevirkende Kraft. Det maatte saaledes overlades til Domstolene at afgjøre, om Anordninger, som ikke vare optagne i Samlingen, dog kunde være gjældende, og om Anordninger, som vare optagne som gjældende, dog ikke efter de ældre Regler maatte ansees for ugyldige. Det maa derhos ikke oversees, at der i de ældre Anordninger gives mange Bestemmelser, som igjen ere forandrede, og naar man vilde give en praktisk Samling, som skulde betragtes som den nu gjældende Lov, vilde det neppe være rigtigt dert at optage de nu ophævede Bestemmelser. — Følgen vilde da være, at der maatte skrives en heel ny Lovbog for Færøerne; men til et slikt Arbejde savnes, saavidt jeg troer, de fornødne Kræfter, ligesom det ogsaa